

dede *telefoniske* henvendelser til forbrugere forbydes. Telefonsalg opleves formentlig af de fleste forbrugere som en påtrængende og generende forretningsform, og det foreslåede forbud er i første række begrundet i hensynet til privatlivets fred. Men også de øvrige hensyn, som er fremført til støtte for forbudet mod dørsalg, kan anføres tilsvarende over for telefonsalg, herunder risikoen for, at forbrugeren af den professionelle agent lader sig overtale til at indgå en aftale, som hurtigt fortrydes. Hertil kommer, at et forbud mod uanmodet telefonisk henvendelse vil hindre, at forbudet mod uanmodet personlig henvendelse søges omgået på den måde, at virksomhederne ved telefonisk henvendelse til forbrugere opnår disses tilladelse til at aflægge et personligt besøg på bopælen.

Telefonsalg er i dag næppe særlig udbredt i Danmark, men der findes dog virksomheder, bl. a. inden for fotografbranchen, som systematisk betjener sig af denne forretningsform. Som nævnt er spørgsmålet under overvejelse i det svenske udvalg til revision af hemförsäljningslagen.

Det foreslås, at der gøres samme undtagelser fra forbudet mod telefonsalg som fra forbudet mod dørsalg m. v., jfr. stk. 2.

De fleste *politivedtægter* indeholder en bestemmelse om, at personlige henvendelser om salg af varer eller om optagelse af bestillinger eller lignende henvendelser ikke må finde sted, når forbud herimod er opslået af ejendommens ejer eller lejlighedens indehaver, jfr. § 10, stk. 2, i normalvedtægten og i politivedtægten for København. Denne regel vil fortsat gælde ved siden af forbudet i forslaget, og den vil have selvstændig betydning i de tilfælde, for hvilke der i forslaget er gjort undtagelse, jfr. stk. 2.

Med „*erhvervsdrivende*“ sigtes ikke alene til virksomhedens indehaver, men til alle, der udfører arbejde for virksomheden som ansatte eller som repræsentanter for denne, herunder navnlig agenter og sælgere m. v. Det er uden betydning, om repræsentanten udfører sit hverv som hoved- eller bibe-skæftigelse. Af § 1, stk. 4, følger, at forbudet også omfatter erhvervsdrivende, der virker som mellem-mænd for private sælgere.

Med henvisning til spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en *forudgående anmodning* fra forbrugeren, kan henvises til praksis vedrørende forbudet i næringsloven. Bestillingsoptagelser og salg, som finder sted i forbindelse med sammenkomster hos private, biografforestillinger, udflugter eller lignende („krosalg“ m. v.), vil ikke kunne anses for uanmodet henvendelse, når deltagerne på forhånd er underrettet om arrangementets karakter, jfr. herved dommen i

Ugeskrift for Retsvæsen 1966, s. 545 om et „Tup-perware-selskab“. Sådanne salgsformer kan imidlertid i det konkrete tilfælde forbydes i medfør af markedsføringslovens § 2, stk. 3, jfr. Forbrugerkommis-sionens betænkning II (betænkning 681/1973) s. 20. Disse tilfælde vil endvidere blive omfattet af bestemmelserne om fortrydelsesret i kapitel 3.

Der skal foreligge en udtrykkelig og utvetydig anmodning gående ud på, at forbrugeren ønsker en personlig eller telefonisk henvendelse fra den erhvervsdrivende. Har forbrugeren på grundlag af den erhvervsdrivendes reklamemateriale blot fremsat anmodning om at modtage yderligere oplysning eller lignende, vil dette således ikke berettige den erhvervsdrivende til at rette personlig eller telefonisk henvendelse til forbrugeren. Det er heller ikke tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende skriftligt har meddelt forbrugeren, at han vil aflægge besøg, såfremt han ikke hører andet.

Forbudet omfatter kun henvendelser *til forbrugere*, jfr. herved § 1, stk. 2. Uden for forbudet falder derfor ligesom efter næringslovens § 11 henvendelser til erhvervsdrivende og offentlige institutioner om bestilling på varer og ydelser, der anvendes i vedkommende virksomhed. Såfremt formålet med henvendelsen er at opnå bestillinger fra virksomhedens ejer eller ansatte af varer m. v., som er bestemt til privat brug for disse, vil henvendelsen derimod være i strid med stk. 1, der udtrykkelig nævner henvendelse til forbrugere på disses arbejdsplads.

Forbudet omfatter kun uanmodet henvendelse på forbrugers „*bopæl, arbejdsplads eller andet sted, hvortil der ikke er almindelig adgang*“. Man har ikke anset det for nødvendigt at forbyde uanmodet henvendelse på gader, veje, pladser og andre steder som eksempelvis jernbanestationer og restauranter, hvortil der er almindelig adgang, smlg. normalpoli-tivedtægten § 3.

Ligestillet med forbrugers egen bopæl er naturligvis enhver anden privat bopæl. Som andre eksempler på steder, som må ligestilles med bopæl og arbejdsplads, kan nævnes foreninger, klubber og uddannelsesinstitutioner.

Bestemmelsen skal forstås således, at forbudet mod uanmodet henvendelse til forbrugeren på dens arbejdsplads er absolut, dvs. gælder, uanset om der er almindelig adgang til arbejdspladsen. Forbudet omfatter således eksempelvis uanmodet henvendelse i butikker til ejere eller ansatte i disses egen-skab af forbrugere.

Forbudet omfatter kun henvendelser, som finder sted *med henblik på indgåelse af en aftale*. Henvendelser fra erhvervsdrivende som led i markedsanalyser eller lignende er således ikke omfattet, medmin-